

Τεμάταις Δευτέρων 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τεμάταις Δευτέρων 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Έν Αθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 13 Μαΐου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 64

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν Αθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐποχαῖς	8.50
'Εν τῷ Εξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
'Εν Τρασσίᾳ	ρουβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Αλεξάνδρου Δουμᾶ (υιοῦ), (τέλος).—
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουσέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμπλιού Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς 'Αθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομερίδων, συναλλαγμάτων κ.λ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΛΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υιοῦ).

[Τέλος]

Τρία ἔτη μετὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὄπεια ἀργήθημεν, ἀμαζά ταξιδιώτική ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας, ἐνθα κατώκει ἡ μήτηρ τῆς Καισιλίας. Θαλαμηπόλος κατέβη ἐκ τῆς ἀμάξης ταύτης καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα τῆς θυρᾶς. ἦν ὑπηρέτης ἡνιαζεν ἀμέσως.

— Ή δεσποινὶς Καισιλία Κουρδόν, ἥρωτης ἡ θαλαμηπόλος, εἶναι ἐδὼ;

— Η κυρία Καισιλία ἐνυφρεύθη πρὸ δέκα ὥκτω μηνῶν, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης.

— Ποῦ κατοικεῖ τώρα;

— Εἰς τους Παρισίους, ὅδον Εἰρήνης, ἀριθμὸς...

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Κυρία Κρονδέν.

Η θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμάξην καὶ ἀνήγγειλε τὴν εἰδησιν ταύτην εἰς τὴν κυρίαν τῆς.

Η ἀμάξη ἐστρέψε πρὸς τὰ ὄπεια καὶ ἀκολούθησε τὴν ὁδόν, ἥτις ἔφερεν εἰς Παρίσους.

Μετὰ τρεῖς ὥρας ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θυρᾶς ξενοδοχείου τῆς ὁδού Ριβόλη, καὶ γυνὴ πενθηφοροῦσα κατῆλθεν ἐξ αὐτῆς, ἔλαβεν ἔτερον ὄχημα καὶ ἀφήνουσα εἰς τὴν θαλαμηπόλον τὴν φροντίδα νὰ μεταφέρῃ τὰ πρόγυματά της εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Λίεταξε τὸν ἕνιοχον νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, ἀριθμὸς...

Φθάσασα εἰς τὸ ὑπόδειγμήν μέρος ἥρωτης:

— Η κυρία Κρονδέν;

— Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρός.

·Ανέβη.

Η κυρία Κρονδέν εύρισκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν ὥραν ταύτην.

— Τὸ ὄνομά σας; ἥρωτης ὁ ὑπηρέτης τὴν ἐπισκέπτριαν, ἥτις, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, τῷ ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριον της.

Μόλις ὁ ὑπηρέτης ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο εἰς τὴν κυρίαν του, αὐτη ἥγερθη καὶ τρέχουσα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑπόδοχης ἐριθρὴ εἰς τὰς ἀγκάλας ἔκεινης, ἡς ἡ προσονία τὴν ἔκχει νὰ ἔρωτῃ φωνάζουσα:

— Πῶς! εἶσαι σύ, καλή μου Ισολιέττα!

— Έγώ, ἀγαπητή μου φίλη.

— Ελθὲ λατέπον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐκεῖ θὰ τὰ εἰσηγούμεν μὲ τὴν ὥσυχίαν μας.

Αἱ δύο γυναῖκες εἰσῆλθον εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον, τὸ ὅπειον ἥτο ἐπιπλωμένον μετὰ πολυτελείας καὶ κομφότητος.

— Εξέρεις, ὅτι σ' ἐνόμιζα πεθαμένην, ἔξηκολούθησεν ἡ Καισιλία, ἀφ' οὐ ἀφήρεσε τὸν πῖλον τῆς φίλης της καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη ἀκόμη μίαν φοράν.

— Καὶ τῷ ὄντι, ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνει. Άλλα καὶ εἰς εὔτυχην μεγάλην μεταβολήν, καλή μου Καισιλία.

— Πράγματι.

— Ίδου τώρα σὲ ἐπαναβλέπω ύπανδρευμένην.

— Γνωρίζεις μὲ ποῖον;

— Μὲ τὸν κ. "Εκτώρα.

— Μ' αὐτόν.

— Καὶ εἶσαι εὔτυχης;

— Εὔτυχεστάτη. Σὺ μόνον ἔλειπες ἀπὸ τὴν εὔτυχίαν μου καὶ ίδου, ὅτι τὲ ἐπικνεύσικων.

— Καὶ δ σύζυγός σου σ' ἀγαπᾷ;

— "Ω! ὅχι καθὼς ἥγαπα σέ, ἀλλὰ μ' ἀγαπᾷ πολὺ, εἶπεν ἡ Καισιλία μετόπισσα.

— Αλλὰ πῶς συνέβη νὰ τὸν σύζυγον;

— Τί νὰ σου πῶ ἡ προφητεία τῆς Καισιλίνης μετονομάστηκε; Τέλος, ἀπεφάσισε νὰ μὲ νυμφεύῃ καὶ διαλογῶ, ὅτι δὲν μετενόπησε καθό-

ρίζεις, τὴν ιδίαν ἡμέραν τῶν γάμων σου τοῦ εἶπα, ὅτι ἔκαμες ἀσχημα νὰ μὴ ἀκολουθήσῃς τὴν συμβουλὴν τῆς μαγίσσους. "Ἐκτότε ἔβασανίζα τὸν ἔαυτόν μου σκεπτομένη, ὃν τὴν εὔτυχίαν, τὴν ὄποιαν θὰ σοὶ ἔδιεν ὁ "Εκτώρ, ἥδυνατο νὰ τὴν παράσχῃ εἰς ἄλλην. Ἀπὸ πολλὰ μέρη μᾶς ἔκαμναν πρότασεις. Ἡρούμην εἰς ὅλας. Σὺ ἀναχωρεῖς ἀπὸ τὴν ἐπαυλήν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἡγώνων δρόμου, περὶ τὰς ἀρχὰς Οκτωβρίου, ὅηλαδή τέσσαρας μῆνας μετὰ τὸν γάμον σου περίπου, ἡ Καισιρίνη ἐπανῆλθεν. Ἔπηγα νὰ τὴν συμβουλευθῶ καὶ ἐπειδὴ μοῦ ἐλεγεν, ὅτι μεγάλαις δυστυχίας ἐπαπειλούνται διὰ σέ, τὴν ἥρωτης, ὃν ὅτο δυνατὸν νὰ ἀποφύγῃ τὰς δυστυχίας ταύτας. Μοὶ ἀπήντησεν, ὅτι ὅτο ἀδύνατον, διότι τὰ δυστυχήματα ταύτα δὲν θὰ προήρχοντο σύτε ἀπὸ σέ, σύτε ἀπὸ τὸν σύζυγόν σου, ἀλλ' ἀπὸ ἕνα συγγενῆ τοῦ κ. Δερμενόν. Εἶνε ἀληθές;

— Φεῦ! ναί, ἐψιθύρισεν ἡ Ισολιέττα.

— Τότε, ἔξηκολούθησεν ἡ Καισιλία, τὴν ἥρωτης, ὃν ὁ "Εκτώρ θὰ ἐνυφρεύετο ἄλλην καὶ ὃν θὰ τὴν καθίστα εὔτυχη. Μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ παρήρχετο κατιός, μέχρις ὅτου παρηγορηθῇ ἐκ τῆς λύπης του, ἀλλ' ὅτι, ὃν ήθελον ν' ἀναλάβω τὴν θεραπείαν, θὰ ἔρθουν εἰς εὐχάριστον ἀποτέλεσμα: μοὶ εἶπε δὲ πρὸς τούτοις ἡ Καισιρίνη, ὅτι δὲν διέκρινε νέρη εἰς τὸν δρίζοντα τοῦ μέλλοντος μου.

·Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ ιδία τὴν ὄποιαν εἶχον συλλαβεῖ, μετετράπη εἰς ἀμετάκλητον ἀπόφασιν. Ο "Εκτώρ ἐπανέρχεται δύο μῆνας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου περίπου. "Ητο ἀκόμη μελαγχολικός, δι πάτηρ του ἐπώλησε τὸ συμβολαιογραφεῖον του καὶ οἱ δύο δὲ μᾶς ἐπεσκέπτοντο συγγά. 'Ολιγον κατ' ὀλίγον τὸν παρηγόρησα καὶ ἥρχισε νὰ μέκαλοκυταζή. Τέλος, ἀπεφάσισε νὰ μὲ νυμφεύῃ καὶ διαλογῶ, ὅτι δὲν μετενόπησε καθό-

λου διὰ τὴν ἀπόφασίν του. Ίδου ὅλη μου ἡ ιστορία.

— Καὶ σὺ τὸν ἄγαπας;

— Πολὺ. Δὲν εἶναι ἔρως, ἀλλ' ἀγάπη λίσταν εἰλικρινής, λίσταν ἀληθής, τοιαύτη ἀφοσίωσις καὶ ἀγάπη, ἣτις εἶνε ἀπαραίτητος δι' ἀνδρόγυνον, τὸ διπέτον θέλει νὰ ζήσῃ εὐτυχές.

— Καὶ ὁ πατέρας σου, ἡ μητέρα σου;

— Εἶνε καλῶς ἐδυσκολεύθησαν, καθὼς φαντάζεσαι, νὰ μ' ἀφήσουν νὰ νυμφευθῶ τὸν "Ἐκτορα". Ἐφώναζον, ὅτι ὁ γάμος εἶνε δυσανάλογος! μοῦ προέλεγον ὅλα τὰ εἴδη τῶν δυστυχιῶν. Ἔγώ, ἣτις εἶχον πάντοτε εἰς τὸ κεφάλι μου τὴν προφητείαν, δὲν ἤκουσα τίποτε ἀπὸ αὐτά, ἐπέμενα, καὶ καθὼς συμβαίνει εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας, οἱ γονεῖς μου ὑπέκυψαν εἰς τὰς θελήσεις μου. Τώρα δὲ εἶνε κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν "Ἐκτορα".

— Εἶται λοιπὸν πράγματι εύτυχής;

— Εύτυχεστάτη.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκτύπησαν εἰς τὴν θύραν.

— Εὔπρός, εἶπεν ἡ Καικιλία.

Τροφός, χρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς παχουλὸς βρέφους, εἰσῆλθεν.

— "Α! ἐλλημόνηστα τὴν κόρην μου, ἐφώναξεν ἡ κυρία Κρονδέν, δεικνύουσα εἰς τὴν κυρίαν Δερμενὸν θελκτικὸν κοριτσάκι, ὅπερ τῇ ὑπερειδίᾳ καὶ τῇ ἔτεινε τὰς μικρὰς χεῖράς του. Κύτταξέ την πόσον εἶνε εὔμορφη.

Καὶ συγχρόνως ἡ Καικιλία παρουσιάζει τὸ τέκνον τῆς εἰς τὴν κ. Δερμενόν, ἣτις τὸ κατερίδει

— Ξεύρεις πῶς ὄνομαζεται;

— "Οχι.

— Ιουλιέττα, ἀγαπητή μου, καθὼς σύ.

— "Ἐκ τύχης;

— "Οχι. Τῆς ἔδωκα τὸ ὄνομα αὐτὸν ἐπιτῆδες εἰς ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος τοῦ "Ἐκτορος, καὶ ἵνα τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς φέρῃ εύτυχίαν.

— Εἴθε νὰ εύτυχήσῃ καὶ νὰ μὴ γείνῃ δυστυχής, καθὼς ἔγω.

— Θὰ μοῦ διηγηθῆται λοιπὸν ὅλας σου τὰς δυστυχίας;

— "Ἐχω μυστικὰ διὰ σέ; εἶπεν ἡ Ιουλιέττα τείνουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν κυρίαν Κρονδέν.

— "Ε, λοιπόν! Ανέττα, πήγαινε νὰ περιπατήσῃς μὲ τὴν μικρὰν καὶ πρόσεχέ την, εἶπεν ἡ Καικιλία εἰς τὴν τροφόν, ἣτις ἔξηλθε φέρουσα μεθ' ἔσατῆς τὸ βρέφος.

— Καὶ πρῶτον, δικτί ἀκόμη τὸ πένθος αὐτό, ἀφ' οὗ ἡ μήτηρ σου ἀπέθανε πρὸ δύο ἑτῶν;

— Πενθηροῦ διὰ τὸν σύζυγόν μου.

— Τὸν κύριον Δερμενόν!

— Απέθανε πρὸ ἔξι ἑδομάδων.

— Καὶ μὲ ἐνεθυμήθης ἀμέσως. ἀτυχής μου φίλη! "Ω! Θεέ μου! καὶ ἐγὼ σου δυμιλῶ περὶ τῆς εύτυχίας μου, χωρὶς νὰ γνωρίζω, ὅτι σὲ κάμνω νὰ ὑποφέρῃς περισσότερον. Συγχώρησόν με, καλή μου Ιουλιέττα, συγχώρησόν με.

— Η εύτυχία σου εἶνε παρηγορία δι' ἐμέ. διότι ἀν καὶ σὺ ἡσοῦ δυστυχής, θὰ ὑπέφερα διπλακίας.

Καὶ ἡ Ιουλιέττα ἐσπόγγισε τοὺς ὄφθαλμοὺς της, τοὺς ὄποιους ἀπὸ τοῦ γάμου της πολλάκις ἐσπόγγισε, διότι πολλάκις εἶχε κλαύσει.

— "Αλλ' ἡ εύτυχία μου ἀνῆκεν εἰς σέ, ὑπέλαβεν ἡ Καικιλία, διατί νὰ τὴν ἀπωθήσῃς;

— "Εχεις δίκαιον νὰ μὲ ἐπιπλήττῃς διέπραξα μέγα σφαλμα.

— "Ελα τώρα, διηγήσου μου ὅλας σου τὰς θλίψεις.

— Γνωρίζεις πῶς ἡ μητέρα μου ἀπέθανεν αἰφνιδίως, ἡ καλή μου μητέρα, ἣτις μὲ ἀγάπα τόσον;

Καὶ νέα δάκρυα ἐκάλυψαν τὴν φωνὴν τῆς κ. Δερμενόν.

— Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, ἐγκολούθησεν ἡ Ιουλιέττα, διάζυγός μου μὲ ἐπεισεν, ὅτι ἐπρεπε ν' ἀφήσωμεν τὴν Γαλλίαν, ἣτις μοὶ ἀνεκάλει θλιβεράς ἀναμήσεις, καὶ νὰ ταξιδεύσωμεν χαριν διασκεδάσεως. Γνωρίζεις πόσον ἥγαπων τὸν Ερρίκον ἔκαμα ὅ,τι ήθέλησεν. Έκτός τούτου μὲ συνεδρούλευσε νὰ πωλήσωμεν τὴν ἐπαυλιν, λέγων μοι, ὅτι ἡ ἔσοχικὴ αὕτη οἰκία, μεθ' ὅ,τι συνέθη, δὲν ἐγραπίμευε πλέον δι' ἐμὲ ὡς τόπος διαμονῆς. "Ημην ἔχητλημένη ἐκ τῶν θλιψεων, δὲν εἶχον δυνάμεις ν' ἀντιστῶ. Ή ἐπαυλις ἐπωλήθη. 'Ανεχωρήσαμεν δι' Ἰταλίαν.

— Δὲν ἐγνώριζον, ὅτι ὁ Ερρίκος ἀναχωρῶν ἀφήνει εἰς τὸν θεῖον τοῦ μέρος τῶν χρημάτων, τὰ ὄποια ἔλαβεν ἐκ τῆς πωλήσεως. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς τί πρᾶγμα ἦτο δι' θεῖος αὐτός, ἀγαπητή μου Καικιλία. Δὲν θὰ πιστεύσῃς, ὅτι αὐτός ὑπῆρξεν ἡ αἵτια ὅλων μας τῶν δυστυχιῶν, τὰς ὄποιας εύτυχῶς δὲν ἐπρόφθασε νὰ γνωρίσῃ ἡ μήτηρ μου, ἣτις ἀπέθανε μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι μὲ ἀφήνει εύτυχη πλησίον τοῦ Ερρίκου. Ο θεῖος οὐτός εἶχε ζήσει βίον ἀκόλαστον.

— Αμέσως μετὰ τὸν γάμον μου παρετήρησα, ὅτι τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Ερρίκου δὲν ἦσαν εἰς καλήν κατάστασιν, καὶ ὅτι δὲν ἦτο τόσον πλούσιος, δύσον τὸν ἐνόμιζον. Μόλις εἶχεν εἰσόδημα ἔξι χιλιάδων φράγκων. "Οσον ἀφορᾷ τὸν βαρώνον, οὗτος δὲν εἶχεν ἀπολύτως τίποτε. Ή μητέρα μου ἐκράτησε δι' ἔσατῆς δέκα χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος, μᾶς παρεχώρησε δεκαπέντε καὶ ἀπέφασισε νὰ ζήσῃ μαζί μας.

— "Οσον ἀφορᾷ τὸ εἰσόδημα, τὸ διπότον εἶχεν ἀκόμη δι' Ερρίκος, τὸ προσέφερεν εἰς τὸν θεῖον τοῦ ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει, ὅτι θὰ ἥλασσε ζωὴν καὶ θὰ ἥρκειτο εἰς τὸ ποσὸν αὐτό.

— Επὶ ἐν ἔτος ἔζησαμεν ἀρκετὰ εύτυχεις, ἀν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ θεληγραφή τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐστενοχώρει τὸν Ερρίκον, ὅστις μοῦ τὸ ἀπέκρυψεν, δύσοντας περισσότερον.

— Γνωρίζεις, ὅτι ἡ ἀγαπῶσα γυνὴ δὲν ἀφήνει τίποτε νὰ τῆς διαφύγῃ. Ο θεῖος Γαβριήλ ἥρχετο εἰς τοὺς Παρισίους κατὰ διαλείμματα, ἀλλ' ὅσακις μᾶς ἐπεσκέπτετο, ἐλάμβανον χώρων σκηνῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του.

— Πάντοτε τὸ ὄνομα τῆς μαρκησίας δὲν δραχνεῖ ἡ ἀναμεμιγμένον εἰς τὰς ἀπαν-

τῆσεις, τὰς ὄποιας δὲ Ερρίκος ἔδιδε, εἰς τὸν θεῖον του.

— Η μαρκησία δὲ Δραχνεῖ! εἶπεν ἡ Καικιλία μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναι, καλή μου φίλη, ἡ μαρκησία ὅτι ἐρωμένη τοῦ βαρώνου, καὶ διὰ τὸν ἐρωτα αὐτὸν ἐπέπληττεν δὲ Ερρίκος αἰώνιως τὸν θεῖον του, διότι γνωρίζεις, πόσα ἔσαπάνα καὶ χυρίς αὐτὴ εἰς βάρος τοῦ χυρίου Δερμενόν.

— Ατυχής Ιουλιέττα, τί σου ἦτο περιωμένον!

— Αλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο τίποτε. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς, τί ήσθανόμην, ὅταν ἡ κούνιον τὰς ἐπιπλήξεις, τὰς ὄποιας διάζυγός μου ἔκαμνεν εἰς τὸν βαρώνον. Ο ἀνθρωπός οὗτος, ἀποκτηνωθεὶς ἐκ τοῦ βίου, τὸν διπότον διήγαγε, καὶ ἐκ τοῦ τελευτίου τούτου πάθους, διότι μέχρι τρέλλας ἥγαπα τὴν γυναικαντάνην, μοὶ ἐνέπνεε φοβεράν ἀπέχθειαν.

— Ο γέρων οὗτος, ὅστις εἶχε τρίς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνεψιοῦ του, μοὶ ἐπροξένει συγχρόνως φρίκην καὶ οίκτον.

— Θὰ δυσκολεύθω νὰ σου παραστήσω τὸν ἐκτενήλυμένον αὐτὸν χαρακτήρα. "Οσον περισσότερον ἐγήρασκε, τόσον περισσότερον ἐλημόνει τὰ αἰσθήματα τῆς τιμῆς καὶ τῆς χρηστότητος. "Ηρχοντο ήμέραι, καθ' ἃς δι' Ερρίκος μοὶ ἐλεγεν :

— Ο ἀνθρωπός αὐτὸς θὰ κάμη ὅ,τι τοῦ ἐλθῇ στὸν νοῦν, διὰ νὰ εὔρῃ χρήματα, ἀν δὲν τοῦ διδῶ.

— Δίδε του, φίλε μου, ἐλεγα πάντοτε, ἵσως διορθωθῇ.

— Οὐδέποτε, ἀπεκρίνετο δὲ Ερρίκος, τὸν διπότον ἡ κατάστασις αὐτὴ κατεβασάνετεν.

— Ενίστε ἐλεγα εἰς τὸν σύζυγόν μου :

— Κηρυζέ τον δικαστικῶς παράφρονα δὲν σου εἶνε δύσκολον τοῦτο.

— Δὲν δύναμαι, μοὶ ἀπήντα. Μεταξὺ μας τοῦ λέγω ὅ,τι πρέπει νὰ τοῦ εἴπω, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχω ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τὸν ἔθρισω καὶ δημοσίᾳ. Ο πατήρ μου εἰς αὐτὸν μὲ ἐνεπιστεύθη, αὐτὸς μὲ ἀνέθρεψε, εἰμι βέβαιος ὅτι μ' ἀγαπᾷ καὶ θὰ εἶνε ἀχαριστία νὰ ἀποτολμήσω τοιούτον τι.

— Εν τῷ μεταξύ, η μήτηρ μου ἀπέθανε καὶ ἐπώλησα τὴν ἐπαυλιν. Ο Ερρίκος μοὶ ἀπέκρυψε τὴν ἀληθή αἰτίαν, ἣτις τὸν ἡνάγκασε ν' ἀφήσῃ τὴν Γαλλίαν.

— Ο θεῖος Γαβριήλ κατεπατάλησε τὰ χρήματα, τὰ διπότα διάζυγός μου τοῦ ἐδωκεν ἀμέσως μετὰ τοὺς γάμους μας, καὶ εύρισκετο πάλιν χωρὶς λεπτόν.

— Ο Ερρίκος ἔκαμεν ἀκόμη τελευταίαν θυσίαν, τῷ ἔδωκε τριάκοντα χιλιάδας φράγκων καὶ διὰ νὰ μὴ παρίσταται μάρτυς τῶν ἀνεσησιῶν τοῦ θεῖου του, ἀνεχώρησε λέγων καθ' ἔχυτόν:

— "Εκαμα δι, το επρεπε νὰ κάμω, καὶ δι, το θέλει ἀς ἀπογείνηρ δι θεῖός μου.

— Πάντα ταῦτα, προστιθέμενα εἰς τὸν θεῖον τοὺς μητρός μου, δὲν μὲ καθίστων, ἐννοεῖται, εύτυχη. "Εγεινα μελαγχολική, δὲν ήσθανόμην τὸν θέλοντο μου καλά, ἔγω, ἣτις οὐδέποτε ήσθένησκε.

— Ο χαρακτήρα μου δὲν συνεθίσαζετο μὲ τὰς ἀπροσδοκήσιες ταύτας καταστροφάς

καί, όφειλω νὰ σου τὸ διολογήσω, ἡ πρόρρησις τῆς Καισαρίνης μοῦ ἥρχετο συχνά εἰς τὸν νοῦν.

»'Ανεχωρήσαμεν, χωρὶς νὰ εἴπωμεν εἰς κανένα ποὺ ἐπηγάναμεν.

»'Ημέραν τινὰ ὁ Ἐρρῖκος ἔλαβεν ἐπιστολὴν, τὴν ὅποιαν ἀρχίσας νὰ ἀναγινώσκῃ ὠχρίστεν.

»Τὸν ἐπληησίαν καὶ τὸν ἡρώτηνα τί εἶχεν.

»Μοὶ ἔδειξε τὴν ἐπιστολὴν.

»'Ητο ἐπιστολὴ τοῦ βαρώνου καὶ περιεῖ τὰ ἔξης :

»'Αγαπητέ μου ἀνεψιέ,

»'Οταν θὰ λάβης τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, θὰ εἰμαι νεκρός. Δὲν ἔχω πλέον χρήματα. Ή μαρκησία, ἀνευ τοῦ ἔρωτος τῆς ὅποιας δὲν δύναμαι νὰ ζήσω, βλέπουσα ὅτι δὲν ἔχω πλέον λεπτόν, μοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν. "Ἐστειλα τὴν ίδιαν ἐπιστολὴν εἰς ὅλας τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ἰταλίας. Συγγνώμην διὰ τὴν θλιψιν, τὴν ὅποιαν σου ἐπροξένησα. 'Αλλοιμον ! δὲν εὑρίσκω ἄλλο καταφύγιον, ἔκτὸς τοῦ θανάτου.

»'Ο ἀγαπῶν σε θεῖος σου
»ΓΑΒΡΙΛΑ ΔΕΡΜΕΝΟΝ».

»— 'Ανέγνωσας; μοὶ εἶπεν ὁ σύζυγός μου.

»— Ναί, τῷ εἶπον ἐκπληκτός ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης

»— "Ακούσε, μοῦ εἶπε χαμηλοφώνως, πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν.

»— Διατί ;

»— Διότι, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρῖκος, ἀφ' οὐ ἐδίστασεν ἐπὶ τίνας στιγμάς, ἀν δι τι μοῦ γράφη ὁ θεῖος εἶνε ἀληθές, δὲν θὰ πήτοκτονησε, πρὸ τοῦ διαπράξῃ ἀτιμίαν τινὰ.

»— "Ω ! Θέε μου ! ἔκρηγασα, ἀς ἀναχωρήσωμεν ταχέως.

»'Ανεχωρήσαμεν· ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πόλιν Σ...»

— Ναί, τὸ ἔμαθα, εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Ποῖος σὸι τὸ εἶπεν ;

— Ή μήτηρ μου μοὶ τὸ ἔγραψεν.

— Τότε γνωρίζεις ὅτι συνέβη ;

— Καθ' ὀλοκληρίσιν δὲν θὰ σου ἔκαμνα λόγον πρώτη, φοβουμένη μήπως σὲ ταράξω. Ο κύριος Γαβριήλ, περιελθὼν εἰς δύσκολον θέσιν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ύπομεινη τὴν ἔλλειψιν τῶν χρημάτων καὶ συνεπείᾳ τούτου τὴν στέρησην τῆς μαρκησίας, κατέψυγεν εἰς πλαστὰς συναλλαγματικάς.

— Ναί, ἐψύχεις τὴν Ιουλιέττα.

— Καὶ γνωρίζεις εἰς τίνος χειράς εὐρίσκοντο αἱ συναλλαγματικαὶ αὐταὶ ;

— "Οχι ! ὁ σύζυγός μου δὲν μοῦ ἔκαμε ποτὲ λόγον περὶ τούτου.

— Εἰς χειράς τοῦ πενθεροῦ μου. Η πλαστογραφηθεῖσα ύπογραφὴ ἀνήκειν εἰς γνωστὸν ἐνταῦθα ἐμπόρον. 'Ολίγας ήμέρας πρὸ τῆς λήξεως ὁ κύριος Δερμενὸν ἔπεισεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πενθεροῦ μου καὶ ὠμολόγησε τὴν ἀληθείαν. Ο κύριος Κρονδέν ἥθελε νὰ τὸν καταδιώξῃ δικαστικῶς, διότι δὲν εἶχε λησμονήσει τὸν τρόπον, καθ' ὃν προστένευθη ὁ Ἐρρῖκος πρὸς τὸν "Ἐκτορα, ἀλλ' ὁ σύζυγός μου ἀντέστη καὶ ἐπλήρωσε κατὰ τὴν λήξεως τὰς συναλλαγματικάς. Κατόπιν ἥλθεν ὁ σύζυγός σου. 'Ο

»'Ἐκτωρ τοῦ ὀιηγήθη ὅλην αὐτὴν τὴν ἴστορίαν σύ, κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, εύρισκεσ ἀκόμη εἰς Παρισίους. 'Ο Ἐρρῖκος ἀπεζημίωσε τὸν "Ἐκτορα διὰ τὰς συναλλαγματικὰς καὶ ἀνεχώρησεν.

— Ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς παρεσύρθη ἀπὸ τὰ αἰσθηματα τῆς ὄργης, τὰ ὄποια τὸν κατέκλυζον, καὶ κατεστράφημεν, ἐνῷ ἥδυναμεθα νὰ ζήσωμεν ὀπωδήποτε εὔτυχεις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου του.

»Δὲν κατώρθωτε νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὸ αἰσχος, τὸ ὄπειον ὄλιγον ἔλειψε νὰ κηλιδώσῃ τὸ ὄνομά του, καὶ διὰ τὸ σφάλμα, τὸ ὄποιον ὁ βαρώνος διέπραξε.

»Συναντήσας λοιπὸν τὸν μαρκήσιον δὲ Δρανσὸν τὸν ἐρράπισε, διότι ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος, διτις ἐκερδόσκοπει ἐκ τῆς διαγωγῆς τῆς σύζυγου του, ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

»Ο μαρκήσιος ἐδέχθη τὸ ράπισμα καὶ δὲν εἶπε τίποτε, μόνον ἔγραψεν εἰς τὸν οὐρανὸν, της συνέθη, ἀποκρύψας φυσικὰ τοὺς λόγους τῆς σκηνῆς ταύτης, καὶ διαίσθησεν ἡτο ἀξιωματικὸς ἐν Ἀφρικῇ, ἐζήτησεν ἀδειαν καὶ ἥλθεν εἰς Γαλλίαν, διπάς ἐκδικήση διὰ τὴν ὄλην τὸν πατέρα του.

»Πρώιαν τινὰ, εἶνε τώρα δύο μῆνες, ἡμεθα εἰς τὴν Νίκαιαν, διότι δαιτὶ αὐταὶ αἱ περιπέτειαι εἶχον κλονίσει τὴν ύγειαν μου, ὥστε οἱ ιατροὶ μοὶ συνέστησαν τὸ κλίμα τῆς μεσημβρίας πρωίαν τινὰ λοιπὸν διόκυμης δὲ Δρανσὸν ἐπεσκέφθη τὸν Ἐρρῖκον καὶ τοῦ ἐζήτησε λόγον διὰ τὴν ὄλην ἔκείνην.

»Ἐμονομάχησαν καὶ μοῦ ἔφεραν τὸν σύζυγόν μου πληγωμένον εἰς τὸ στῆθος.

»Τρεῖς ήμέρας μετὰ τὴν μονομαχίαν ὁ Ἐρρῖκος ἀπέθανεν.

»Η λύπη μὲ κατέβαλε καὶ ἥσθενσα ἐπικινδύνως εύθὺς δὲ ὡς ἀνέρρωσα, ἀνεχώρησα καὶ ἰδού με πλησίον σου. Δὲν εἴμαι ἀκόμη εἴκοσι ἑτῶν καὶ βλέπεις πόσα ὑπέφερα.

»Βλέπουσα, πόσον ὑπῆρξα δυστυχής, δὲν γνωρίζω τὶ μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον καὶ εἴμαι ἀπηλπισμένη».

— Τώρα, εἶπεν ἡ Καικιλία λαμβάνουσα τὰς χειράς τῆς φίλης της, δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλίπης.

— Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου.

— Δὲν τ' ἀκούω αὐτά, θὰ ζήσῃς μαζί μας, θὰ διασκεδάσῃς τὴν λύπην σου μὲ τὴν συντροφιά μας, θὰ ἔστης πόσον ὁ "Ἐκτωρ εἶνε καλὸς καὶ πόσο θὰ σ' ἀγαπᾷ, θὰ περιπούσιμος μαζί τὴν Ιουλιέτταν μου καὶ μὲ δῆλα αὐτὰ θὰ παρηγορηθῆς. Εἰς τὴν λύκισιν μης περνά κανεὶς τὴν ὥραν του μὲ τὸ τίποτε. Είσαι νέα, ώραια, θὰ ξαναπανδρεύθῃς.

— Οὐδέποτε.

— Μὴ τὸ λέγης· τὶ σου ἀπέμεινεν ἐκ τῆς περιουσίας σου;

— Πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων περίπου.

— Θὰ ἐμπιστευθῆς λοιπὸν τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τὸν "Ἐκτορα καὶ εἰς ὄλιγον καιρὸν θὰ σου διπλασιάσῃ τὸ κεφάλαιον. "Ω ! ὁ σύζυγός μου εἶνε ἐπιμελής καὶ φιλόπονος σπως ὁ πατέρας του. Τώρα θὰ ἔστης τὸν σύζυγόν μου, ἢ μᾶλλον τὸν σύζυγόν μας, προσέθηκεν ἡ

Καικιλία γελῶσα, διότι, ἀν μὲ τίκουες, θὰ ἡτο σήμερον ἴδικός σου.

— Φεῦ ! θὰ ἔκαμνα καλλίτερα νὰ σ' ἀκούσω.

— Τώρα εἶνε λιγάκι ἀργά· ἂν ἐγνώριζα τι θὰ συνέβαινε. σὲ βεβαιῶ, διότι θὰ σου τὸν ἀφηνα.

— Εἶσαι λοιπὸν πάντοτε ἀνόητη;

— Πάντοτε, τὸ βλέπεις πολὺ καλά.

— Η Καικιλία ἐσήμανεν.

— Εἰπὲ εἰς τὸν κύριον Κρονδέν, διότι θέλω νὰ τοῦ διοικήσω, εἶπεν εἰς τὸν θαλαμηπόλιον.

— Ο "Ἐκτωρ εἰσῆλθε μετ' ὄλιγον μὴ ὑποτείων καθόλου, διότι ἡ Ιουλιέττα ἡτο ἐκεῖ.

— 'Αγαπητή μου φίλη, εἶπεν ἡ Καικιλία, σου παρουσιάζω τὸν "Ἐκτορα Κρονδέν,

— Η Ιουλιέττα ἡγέρθη καὶ διὰ νιός τοῦ συμβολαιογράφου δὲν ἥδυνθη νὰ κρατήσῃ χρηγήν ἀναγνωρίσας τὴν κ. Δερμενόν.

— Καὶ σου ἀναγγέλλω, ἔξηκολούθησεν ἡ κ. Κρονδέν ἀποτελούμενη πρὸς τὸν σύζυγόν της, διότι ἡ Ιουλιέττα, ἡτις δυστυχῶς εἶνε χήρα, πόσον θὰ μετανοήσει. διότι μὲ ἐνυμφεύθη. "Αν ἦσο ἐλεύθερος, θὰ ἔθετες τὴν περιουσίαν σου, τὸ σύνορα καὶ τὸν ἔρωτά σου εἰς τοὺς πόδας της. Παρηγορήσητε, καλέ μου σύζυγε, δι τι ἔγεινε δὲν ἀπογείνεται.

— Η Καικιλία διηρμήνευε διὰ τρόπου τόσον ἐπαγγειοῦ τὴν ὅλως φυσικὴν συγχίνησην, τὴν ὄποιαν ἡ παρουσία τῆς Ιουλιέττας παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ σύζυγου της, ὥστε σύτος τὴν ἡσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον τείνων τὴν χειρά εἰς τὴν κ. Δερμενόν.

— Απὸ τῆς ήμέρας ἔκεινης ἡ Ιουλιέττα ἔμεινεν ἐν τῇ σίκιφ τοῦ κ. Κρονδέν. Επανεῖδε πάντα τὰ πρόσωπα, τὰ ὄποια εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε, τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς Καικιλίας, τὸν πατέρα Κρονδέν, διτις τὴν ἡγάπησε ώς ἴδιον τέκνον.

— Ο, τι τῆς εἶπεν ἡ φίλη της, ἐπραγματοπιθέη.

— Ο "Ἐκτωρ ἐδιπλασίας τὴν περιουσίαν τῆς Ιουλιέττας, ἀλλά, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ διαχρήση παρουσία τῆς γυναικὸς ταύτης. τὴν ὄποιαν τόσον περιπαθῶς ἡγάπησε καὶ τὴν ὄποιαν δὲν εἶχε λησμονήση καθ' ὀλοκληρίσιαν, τὸν ἐρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς αἰφνίδιαν μελαγχολίαν, ἡτις δὲν διεύφευγεν οὔτε τὴν Καικιλίαν, οὔτε τὸν κ. Κρονδέν, οὔτε τὴν Ιουλιέτταν.

— Η τελευταία ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Καικιλίαν τὴν ἀπόφασιν της νὰ ἀναχωρήσῃ.

— 'Εννοώ τὸ εὐγενὲς αἰσθημα, ἀπὸ τὸ ὄποιαν παρακινεῖσαι. Παρετήρησας τὴν ἐπιορκήν, τὴν ὄποιαν ἔξασκεις ἀκόμη ἐπὶ τοῦ σύζυγου μου, καὶ φεύγεισαι μήπως μοῦ προξεήσῃς κακὸν μένουσα μαζί μας περισσότερον. Δὲν ζηλοτυπῶ τὸν "Ἐκτορα· ἀπ' ἐναντίας προτιμῶ νὰ τὸν βλέπω ἐν τῇ καταστάσει ταυτη, παρ' ἀδιάφορον, τοῦτο ἀποδεικνύει, διτις ἔχει καρδίαν. Μείνε ἀκόμη μαζί μας, καλή μου φίλη, μέχρις ὅτου παρέλθη καθ' ὀλοκληρίσιαν ἡ λύπη σου.

— Αἱ δύο φίλαι ἔνηγκαλισθησαν ἀλλήλας καὶ ἡ Ιουλιέττα ἔμεινε ἀκόμη.

— Οσον ἀφορᾷ τὸν πρώην συμβολαιογρά-

φον, είπεν και αύτὸς μίαν ἡμέραν εἰς τὸν
νόιόν του :

— "Εσο ἐλεύθερος μαζί μου, ἀγαπᾶς ἀ-
κόμη τὴν κ. Δερμενόν.

— "Οχι, πατέρα μου, δὲν τὴν ἀγαπῶ
πλέον, καθὼς ἀλλοτε, ἀλλ' ὡφ' ὅτου εὐρί-
σκεται ἔω, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου διε-
φορετικόν.

— Πρέπει νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ κατάστα-
σις και διὰ τὴν ἡσυχίαν σου και διὰ τὴν
ἡσυχίαν τῆς συζύγου σου.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διώξωμεν τὴν κ.
Δερμενόν.

— "Οχι, ἀλλὰ κάλλιστα δυνάμεθα νὰ τὴν
ὑπανορέυσωμεν.

— "Εχεις δίκαιον, ἐτραύλισεν ὁ "Εκτωρ,
ὅστις δὲν ἐσκέφθη ποτὲ τὸ μέσον τοῦτο. Αὐτὸς
εἶναι προτιμότερος. Ἀλλὰ ποῖον θὰ τῆς δώ-
σωμεν;

— Τὸν Ἰούλιον Διδρύ.

— Τὴν ἀγαπᾶ;

— Ναι.

— Και ἔκεινη;

— Δὲν τὸν ἀγαπᾶ ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τὸν
ἀγαπήσῃ. Εἶναι νέος, πλούσιος, καθ' ὅλα ἀν-
τάξις διὰ τὴν Ἰούλιετταν.

— Ναι, θὰ τὸν ἀγαπήσῃ χωρὶς ἄλλο,
ἔψιθύρισεν, ὁ "Εκτωρ φέρων τὴν χειρα ἐπὶ¹
τοῦ μετώπου, ὡς νὰ θήλεν νὰ ἀποδιώξῃ
σκέψιν, ητις τὸν ἔβασανιζεν.

— "Ἄς τὸν πάρη, ἔξηκολούθησε, θὰ ζή-
σουν εὔτυχεις.

— Είσαι τῆς γνώμης μου;

— Ναι.

— Τότε θὰ εἴπω εἰς τὴν Καικιλίαν νὰ
κάμη λόγον εἰς τὴν Ἰούλιετταν.

— Κάμε ὁ, τι κρίνεις καλόν, πατέρα μου.

Ο "Εκτωρ μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύ-
την ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιον του. Δὲν γνω-
ρίζουμεν τι ἔκαμε δυνάμεθα μόνον νὰ εἴπω-
μεν, ὅτι, ὅταν ἔξηλθεν ἐκ τοῦ δωμάτιου, οἱ
ὑφαλμοί του ήσαν κατακόκκινοι, ὡς νὰ
είγε κλαύσει.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ πατὴρ Κρον-
δὲν ἀνεκόνωσεν εἰς τὴν νύμφην του τὸ σχέ-
διόν του και τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸ προ-
τείνῃ εἰς τὴν κ. Δερμενόν.

— Θὰ κάμω διαθέτεις, ἀπεκρίθη ἡ Ἰ-
ούλιεττα εἰς τὴν Καικιλίαν.

— "Ε, λοιπόν! νὰ μὴ νυμφευθῆς ἀκόμη.

— Διατί;

— Διότι θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ ὁ "Εκτωρ.

— Τι θέλεις νὰ εἴπης;

— Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι σ' ἀγαπᾶ ἀκόμη
και ἀν μᾶς ἀφηνες ἀποτόμως, θὰ ὑπέφερα
ἐκ τούτου ἔγω. Σου ζητῶ ἀκόμη ἔξι μῆνας
διὰ νὰ τὸν θεραπεύσω ἐντελῶς.

Η Καικιλία ἐν τῇ περιστάσει ταύτη δὲν
ἐνήργησεν, ὡς σύζυγος μὲ καρδίαν, ὡς γυνὴ
μὲ πνεῦμα;

Πόσον μεγαλειτέραν ἀξίαν θὰ είχεν ὁ γά-
μος, ἔτον και σήμερον ἀκόμη ὑπῆρχον τοιαῦ-
ται σύζυγοι!

Ἐξ μῆνες παρῆλθον και κατὰ τὸ διά-
στημα τοῦτο ἡ Καικιλία περιέβαλε τὸν σύ-
ζυγὸν της δι' ἔρωτος τόσον περιπαθοῦς δι'
ἀφοιώσεως τόσον θερμῆς, ώστε κατ' ὀλίγον
ὁ "Εκτωρ ἐλησμόνησε τὸ πρῶτον αἰσθημά
του.

— "Εχεις σὴν συγκατάθεσίν μου, εἰπεν
ἡμέραν τινὰ ἡ Καικιλία εἰς τὴν φίλην της.

— Και δ' Ἔκτωρ; ἡρώτησεν ἡ Ἰουλι-
έττα μετὰ μειδιάματος, τοῦ ὅποιου μόνον
ἡ κ. Κρονδὲν ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν ση-
μασίαν.

— Και δ' Ἔκτωρ συγκατατίθεται.

Ο γάμος ἐτελέσθη, ἀλλ' ὁ κ. Διδρύ εἶναι
πάντοτε ἀσθενής, ἐνῷ ἡ Καικιλία και δ' Ἔ-
κτωρ ζῶσι πάντοτε εὔτυχεις, χωρὶς οὐδὲν νὰ
διαταράσσῃ τὴν εὔτυχίαν των.

Τώρα δὲν ἡ πρόρρησις τῆς Καικαρίνης ἐκ
τύχης ἔξεπληρώθη, διμολογήσατε διτὶς ἡ τύχη
εἶναι ὄλιγον ἴδιοτροπος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

— Αληθῶς. Ἡδυνάμην νὰ σᾶς δώσω
συναλλαγματικὴν εἰς οιανδήποτε τράπεζαν
τῆς Νέας Υόρκης ἡ οιουδήποτε ἄλλου μέ-
ρους, ὅπερ ἡθέλατε μοὶ ὑποδεῖξει.

— Προτιμῶ τὰ χαρτονομίσματα.

— "Εστω.

Ο τραπεζίτης ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ
κομβίου κώδωνος.

Εἰς ὑπάλληλος εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον.

Φέρετε ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χαρτονο-
μίσματα τῶν χιλίων φράγκων, διέταξεν δὲ
Μορέλ.

Η ἀγρία φυσιογνωμία τοῦ Ἰσπανοῦ ἐ-
φαιδρύνθη.

Θὰ ἐλάμβανε λοιπὸν τὸ χρῆμα.

Ἐνόσῳ δὲν εἶχε τοῦτο ἐν τῇ χειρὶ, ἡ ἐπι-
χείρησις μόνον κατὰ τὸ ημισυ εἶχεν ἐπιτύ-
χει.

Ο ὑπάλληλος ἐπανῆλθε σχεδὸν παρευθὺς
μετὰ δέσμης χαρτονομίσματων.

— Καθήσατε ἐκεῖ, εἴπεν δὲν κύριος Μορέλ
ἐγειρόμενος τῷ Ἰσπανῷ, και γράψατε.

— Τι νὰ γράψω;

— 'Απόδειξιν παραλαβῆς.

— "Εχετε δίκαιοι. Ὑπαγρούσατε.

«Ο ύποσημειούμενος Περέζ. Σέρενο, και-
τεικῶν πρότερον εἰς Βαρκελόνην, ἐλαβον
παρὰ τοῦ κυρίου Μορέλ, τραπεζίτου εἰς Ἀ-
θήναν, τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν εἴκοσι πέντε
χιλιάδων φράγκων, ἀντίτιμον ἀδαμάντων
περιγραφομένων ἐν τῷ ἐπισυνημένῳ πρω-
τοκόλλῳ, σὺς παρέδωκα ἀμέσως τῷ ρηθέντι
κυρίῳ Μορέλ».

— 'Εγράψατε;

— Μάλιστα.

— 'Υπογράψατε και συνυπογράψατε και
τὸ πρωτόκολλον.

— 'Υπέγραψκ.

Ο τραπεζίτης προσήρμοσε τὰς διόπτρας
του και ἀνέγνωσε τὴν ἀποδείξιν.

— Οὕτως εἴμενα ἐν τάξει, εἶπε.

Και ἀποτεινόμενος τῷ ὑπαλλήλῳ:

— Μετρήσατε τὸ ποσόν, προσέθηκε.

Ο Περέζ ἐνόμισεν διτὶς ἐνώπιον του ἡνοί-
χησαν οἱ οὐρανοί, διτὶς δὲ οἱ ἀρχάγγελοι και
πάσαι αἱ οὐρανιαι δυνάμεις ἔξυμνουν τὴν
εύτυχίαν του.

Ἐμέτρησε τὰ χαρτονομίσματα, ἔθηκεν
αὐτὰ ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του, ὅπερ ἐφύ-
λαξεν ἐν τῷ θυλακίῳ του ἐπενδύτου του, ἔ-
χαιρέτισε τὸν τραπεζίτην, ἐλαβε τὸν πῖλον
του και ἔξηλθε.

Ο πρῶτος, διν εἶδεν εἰς τὸ ἔτερον μέρος
τῆς πλατείας υπὸ τὸ ὑπόστεγον του ξενοδο-
χείου, ἦν δ Καγιόλ.

Η φυσιογνωμία του πλοιαργού ἦν ἔρε-
μος κόκη.

Ο Περέζ ἔβαδιζεν ἐλαφρὸς ως πτερόν.

Ἐν τούτοις τὸ χαρτοφυλακίον του ἔστε νὰ
βαρύνῃ αὐτόν.

Ἐκατὸν εἴκοσι πέντε χιλιάδες φράγκων!

Οὐδεὶς δύμας ἀγνοεῖ διτὶς οὐδὲν εἰναὶ βαρύ-
τερον του κενοῦ βαλαντίου. Σακχίδιον πλῆ-
ρες λουδοβικέων ἡ ταλλήρων οὐδέποτε ἔβα-
ρυνε τινά.

— Όραξις ἐσπέρα! φίλε μου! Λαμπρὸν
μέρος διὰ νὰ ἀποθαυμάζῃ τις τὰς ὥρας
νεανίδας του τόπου. Κρίμα διτὶς θὰ φύγωμεν!

— Φεύγετε, πλοιαρχε;

— Φεῦ! λυποῦμαι διὰ σᾶς, διτὶς εἰσθε
τόσω καλὸς σύντροφος. Θὰ χωρισθῶμεν. Κα-
θήσατε ἔδω πλησίον μου, σᾶς παρακαλῶ.

Και ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτην.

— Φέρε μίαν φιάλην πόρτο.

Ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον του Ναζαρροῦ.

— Διὰ σᾶς τὸ ἔξητησα, εἶπε.

Και πιών ὀλίγον ἔξηκολούθησε :

— Φαίνεσθε εὐχαριστημένος σεῖς! Εἰσθε
μία χαρὰ και ἐλαφρὸς ως πτηνόν! Βλέπων
σας ἔρχόμενον ἔλεγα κατ' ἐμαυτόν: «Να-
τος, είναι εὐθυμότερος ἀπὸ σέ, Καγιόλ!»

— Απὸ σᾶς, πλοιαρχε;

— Βεβαίως. Εκπλήττεσθε διτὶς εἶμας
σύννοις. Αλλ' ὁ καίρος μὲ στενοχωρεῖ, φίλε
μου. Πλήττω. Δέν μοὶ ἀρέσκει νὰ μένω ἐπὶ²
πολὺ εἰς τὸ ἔδιον μέρος. Θὰ φύγω λοιπὸν τα-
χέως.

— Ταχέως;

— Αὔριον ὑποθέτω διτὶς ἡδιος δέν θὰ μὲ
ἴδη πλέον εἰς αὐτὰς τὰς καλύβας. Θὰ ση-
κωσω τὴν ἀγκυραν προτοῦ ἐξημερώσῃ και
ἀποχαιρετῶ αὐτοὺς τεῖς καλοὺς ἀνθρώπους
ὅλων τῶν χρωμάτων. Αρκετά τους εἶδα.

— Και ποῦ πηγαίνετε;

— Εἰς Νέαν Όρλεάνς, διὰ νὰ τὸν ἐρω-
τείμενος. Θὰ προσεγγίσω μόνον. Θὰ μείνω δι-
σον διὰ νὰ σφίγξω τὴν χειρα ἐνὸς παλαιοῦ
φίλου μου Μασσαλιώτου. Ήτο πλοιαρχος
και κάποτε ἐταξιδεύσειν εἰς Νέαν Όρλεάνς,
διὰ νὰ φορτώσῃ βαμβακα. Ο νέος ούτος
ήτο ασχημος ως διαβολος του ἄδου, τὸ δι-
ποτον ούμως δέν ἡμπόδισε τὴν ξενοδόχον του,
κόρην σπανίας καλλονῆς νὰ τὸν ἐρωτεύῃ.
Είχε δὲ η κόρη γαίας μεγάλης ἀξίας και
ἰδού πλούσιος δ φίλατος Μασσαλιώτης.
Σεῖς εἰσθε ωραίος, ήζεύρετε;

— Ο Περέζ εἶπε καμαρώνων :

— Ελα δά.